

Monolog [bland molnen]

Jag förbereder mej för att gå vidare’ sa jag.

'Blev du överraskad?’

Jag stod så väldigt stilla. I periferin såg jag molnen

Budbäraren som skulle hämta mej. ’Jag har alltid tyckt om nakenheten och flykten’ fortsatte jag

’Så det är ett enkelt val’

Dom är en omloppsband, Bär min tid. Dom är cabben och jag är 'hon' med vinden i håret

Mina läppar var körsbärsröda, moget fylliga och ingen bet någonsin sönder dom och lät dom färga min vackert vintervita hud i berusande strilar.

Vi gjorde inget rätt. Vi gjorde allt’

himlen visade mej sin kärlek i pionrosa dekadens och marken besvarade min längtan med att bli kallare och kallare

’Jag har inga rötter. Och himlen har inga riktningar. Det passar mej’ vinden kröp in under min klänning, kittlande.

'Drömbå. jag har klätt mej i drömbått för dej’ mitt skratt bars iväg av en ensam kaja och himlen blev rikare

Dagen bär natten i sin ryggsäck. När hon inte orkar gå längre vecklar hon ut honom över sin sömn.

'Jag måste få drömma’ jag sa det så allvarligt jag bara kunde, för det här var viktiga saker.

'Och vi kan dela honom.’ Fortsatte jag

’Natten. För jag är också trött’

Solen drog in alla sina Utsläppta sinnen och kysste marken. Jag log mot henne. Så vacker hon var. Jag lät henne lägga bladguld över hela min nakna kropp och vi såg varandra rakt in i ögonen.

'Du ska få sova nu' Viskade hon ömt och tillät sej att bli mitt mörker

Jag bäddar åt dej bland molnen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Skatflickan med Poeter.se id #231831 innehar upphovsrätten